

opusdei.org

1948. Afermant una família

L'ambient de família és un tret important de l'esperit de l'Opus Dei. Aquest és el capítol "XIV. 1948. Afermant una família" del llibre "Escrivà de Balaguer a Catalunya, 1913-1974" de Josep Masabeu.

06/07/2023

Escolta la lectura del capítol
(00:32:32)

Disponible també a [ivoox](#) i [iTunes](#)

1948. AFERMANT UNA FAMÍLIA

Una carta per començar l'any

*Que Jesús em guardi els meus fills
de Barcelona.*

*Estimadíssims: unes paraules per
a vosaltres. Estic molt content de
com feu les coses, i molt content
també perquè en aquesta
estimadíssima -predilecta-
Barcelona mai no us falta la Santa
Creu. Però, no té gaire
importància -cap!- aquest ambient
de què parreu a les vostres notes:
amb alegria i sense cap
preocupació, endavant. Continueu
treballant, plens de sentit
sobrenatural i de comprensió
humana: estic seguríssim que el
Senyor, amb la mediació de la
nostra Mare de la Mercè, ha de
beneir cada dia més la vostra
feina. Quantes coses grans i*

quantes vocacions sortiran de Catalunya!

Que em compliu les normes, que estimeu l'Església, que sapigueu perdonar sempre, que visqueu amb la nostra alegria de fills de Déu, i que estigueu segurs que és molt agradable al Senyor la vostra conducta.

Us estima, us abraça, us beneeix el vostre Pare. Mariano. Roma, 1-I-1948[1]

La tertúlia, mitjà de formació

Als anys trenta, sant Josepmaria havia començat la feina apostòlica on podia. Primer a casa de la seva mare, fins que va disposar del primer centre a Madrid, l'Acadèmia DYA.

En la llar de la seva mare van trobar els primers que s'acostaven al seu apostolat l'ambient familiar que

havia de constituir un tret característic de l'esperit de l'Opus Dei. Tot contribuïa a fer que se sentissin família.

Veig com a Providència de Déu -va comentar sant Josepmaria en una ocasió- que la meva mare i la meva germana Carmen ens ajudessin tant a tenir en l'Obra aquest ambient de família: el Senyor va voler que fos així[2].

Sant Josepmaria promovia al seu voltant agradables tertúlies que tenien lloc a darrera hora de la tarda, quan els que s'acostaven al seu apostolat havien quedat lliures de les seves ocupacions. Aquelles trobades eren un dels principals mitjans de formació cristiana que usava. Es tractaven els temes més diversos, en els quals sovint aprenien coses noves, sempre amb enfocament sobrenatural. El to d'aquestes reunions distava molt de tenir

característiques de prèdica o sermó vespertí. Tot transcorria en una amable espontaneïtat plena de projectes, de serietat humana i d'alegria.

La tertúlia era tan cordial, tan humana i atractiva, que a cap dels que hi participava li resultava aliè el futur que sant Josepmaria esplaiava davant els seus ulls: dispersar-se per totes les activitats humanes per posar Crist al cim, guanyar el món sencer per posar-lo als seus peus, santificant totes les professions i oficis. I els parlava dels mitjans per aconseguir-ho: seguir la Voluntat de Déu, pregar amb fe, treballar seriosament en la pròpia professió i ser capaç de sacrificar-ho tot en servei dels altres.

En les seves estades a Catalunya, les passejades i les tertúlies van ser instruments fonamentals per transmetre l'ambient de família i

desenvolupar l'apostolat, perquè crear aquest clima d'amistat requereix temps i tracte. Així ho va fer també en el viatge del 4 al 14 de maig de 1948.

Amb uns i altres

Era freqüent -recorda en Francisco Ponz- que el Pare fes cridar alguns dels que portaven la labor amb gent jove perquè vinguessin a la Clínica, a estar amb ell una estona. Amb aquest motiu, passaven -o passàvem- unes estones delicioses amb el Pare, d'un tracte molt íntim i confiat, en què es dedicava amb afecte perquè en tots s'anessin gravant a foc l'esperit de l'Obra i el nostre aire de família.

Em sembla que va ser en ocasió d'aquest viatge [1948] quan un dia que estàvem un altre -no sé si l'Alfons Balcells- i jo amb el Pare en una habitació àmplia que donava al Turó de Monterols, ens va parlar que havíem de pensar que algun dia, quan

Déu volgués, ell faltaria d'aquest món. Ens deia que tot hauria de continuar igual, que l'Obra continuaria el seu curs i que ell no era necessari. Que llavors seríem molt lliures de triar per succeir-lo qui ens semblés, però que seríem molt ximples si no es triava don Álvaro. Ens en va parlar amb molt d'afecte, de les seves condicions, vida interior i entrega, i que estava molt al corrent de totes les coses de l'Obra, molt identificat amb tot el que Déu volia i amb la ment del Pare[3].

El 4 de maig de 1948, recorda en Benet Badrinas en el seu testimoni, vingué al Palau, on l'esperàvem els més joves, i vam tenir una tertúlia. En un moment donat vaig dir al Pere Turull[4] que li preguntés quin era el significat del 'ruc' per a ell. Va respondre que era un animal simpàtic que ens ensenyava les virtuts de la humilitat i del treball. Va citar les paraules del Salm 'Ut iumentum factus sum apud te'.

Un parell de dies després, estant amb en Pere Turull al balcó de la sala d'estar de la Clínica, sent ja fosc, el Pare va venir al balcó: **voleu acompanyar-me a fer una passejada?**, ens va dir. Naturalment hi vam anar. Quan sortíem se'ns va unir l'Arnau Torrents[5]. A l'ascensor ens va preguntar si ens havíem acomiadat dels àngels custodis. Sortírem pels carrers suaument il·luminats, solitaris, silenciosos, d'aquella part de la ciutat que estava dominada llavors per petites torres.

El Pare continuà parlant de diversos successos. El més important va ser, sens dubte, la seva trobada amb la Rosa de Rialb, el matí del 22 de novembre de 1937. Ho va explicar amb molt de detall i recordo la seva afirmació rotunda final en dir que, en aquella església desmantellada era impossible que hi hagués quedat, de manera natural, aquella rosa daurada de fusta estofada.

En passar els anys he comprès que aquella passejada va ser una cosa excepcional que poques vegades va repetir el nostre Pare. Potser en dues o tres ocasions més, fent-se força a si mateix -dient que li havien indicat que parlés- li he sentit breus al·lusions [a aquests fets]. Mai una relació tan detallada com aquell dia. El mateix Pare em va confirmar uns anys més tard aquesta excepció. Va ser a Roma, el 1956 o 1957[6].

Tibidabo

La tarda del 6 de maig de 1948, dia de l'Ascensió, recorda en Francisco Ponz que vam anar alguns amb el Pare al Tibidabo. De vegades, el Pare sortia amb alguns en cotxe per fer una passejada pel Tibidabo o per altres llocs propers, i això feia la delícia dels afortunats [que l'acompanyaven]. Estar amb ell, per qualsevol motiu, en cotxe, caminant, o en tertúlia, suposava estar molt a prop de Déu,

tenir-lo molt present i sentir vius desitgs de ser fidels, encara que els temes de conversa fossin senzills, corrents; amb bromes afectuoses, amb interès per tot el que afectava cadascú, de salut, estudis, família, etc.; amb les seves anècdotes sempre plenes de sentit formatiu, amb la seva alegria incansable, amb el seu esperit sobrenatural, les seves indicacions i consells, el Pare desbordava amor a Déu, a l'Obra i a tots nosaltres i a totes les ànimes i encenia en els nostres cors aquests mateixos amors[7].

Vallvidrera. Plaça de Pep Ventura

Tornant del Tibidabo passaren per Vallvidrera, actualment un municipi a la serra de Collserola. Van parar a la plaça de Pep Ventura, on s'agafa el funicular per baixar a Barcelona, i allà van fer una estona d'oració i tingueren una tertúlia. Fent l'oració, amb vistes a Barcelona, els va

comentar, entre altres coses, que d'allà sortiria molta gent per a la glòria de Déu.

Aquell dia l'acompanyaven en Benet Badrinas, en Pere Turull, en Ramon Guerin[8] i alguns altres[9]. Eren uns vuit o deu. Un dels cotxes el conduïa en Ramon Guerin i l'altre en Lluís Valls-Taberner[10].

Vallvidrera. Mirador de Sarrià

En aquesta mateixa direcció, baixant cap a Barcelona van parar al Mirador de Sarrià, abans de l'estació de Peu del Funicular, gairebé ja a Barcelona. Des d'allà es veuen els grans col·legis que hi ha a la part alta de la ciutat (jesuïtes, escolapis, la salle, Jesús-Maria...). Sant Josepmaria els va dir que amb el temps hi hauria escoles promogudes per gent de l'Opus Dei i amics[11]. Efectivament, a partir de 1963 es van anar instal·lant Viaró, Xaloc, Pineda, Bell-lloc del Pla, i d'altres.

Lloret de Mar. Hotel Santa Cristina. Platja Santa Cristina s/n

El 12 de maig de 1948 van anar a la Costa Brava. En Barto Roig recorda que *una tarda vam sortir amb el Pare: en Ramon Guerin, l'Alfons Balcells i jo en un petit automòbil que jo portava. Vam anar a la famosa Costa Brava -a un lloc proper a Blanes i a Lloret de Mar, anomenat Santa Cristina-. En un hotel amb una magnífica pineda, vam sopar i conversàrem llargament*[12].

És l'hotel Santa Cristina, que actualment ja no està en funcionament, situat al costat de l'ermita de Santa Cristina, en un promontori de la costa. Sant Josepmaria els va fer cantar durant el viatge, tant d'anada com de tornada.

El 'dolcíssim precepte' del decàleg

Déu volia que l'Opus Dei fos -en el sentit literal del terme- una família. I

es va servir de les virtuts humanes i sobrenaturals de la llar del fundador. Però ell també va ser sempre, veritablement, *el Pare* d'aquesta família. La va tirar endavant en l'aspecte humà, amb cor patern i matern, es dedicava amb afecte als membres de l'Obra, tant quan eren pocs, com quan van arribar a sumar desenes de milers de tots els colors i de totes les races.

Aquest afecte determina que l'Opus Dei sigui família. I aquest afecte arriba d'una manera especialíssima a les famílies dels seus membres.

El cor del fundador era de debò patern. Per això comprenia molt bé els sentiments de tots els pares. I per això tenia sempre en compte les famílies dels membres de l'Obra. Quan les necessitats del treball els portaven lluny, els animava perquè escrivissin sovint, que els donessin bones notícies, que els fessin

partíips de la seva alegria: perquè la paraula del fill és el que més alegra el cor d'uns pares.

En alguna Instrucció jo he anomenat el quart manament el dolcíssim precepte del decàleg. Jo reso pels vostres pares cada dia: pels vius i pels difunts. Encara que potser a alguns els costa al principi el lliurament dels seus fills, més tard, en conèixer l'Obra, l'estimen de veritat. I ajuden amb tota la seva ànima; així és com ha de ser[13].

Hem d'estimar molt els nostres pares; si no, no tenim l'esperit de l'Opus Dei[14].

El primer germen de la fe, de la pietat i de la vocació, l'han posat ells en els nostres cors. Que vegin que hi ha correspondència per part nostra a tota la cura, a la preocupació i el sacrifici que han tingut per nosaltres[15].

Quan els pares necessiten alguna cosa que no s'oposa a la nostra vocació, ens afanyem a donar-los-ho: perquè els tenim com a part molt estimada de l'Opus Dei[16].

A Barcelona va visitar les famílies dels primers membres de l'Obra, que havien patit molt per la situació d'incomprensió dels primers anys. També va visitar o rebre visites d'altres persones que col·laboraven en el desenvolupament de l'apostolat.

Assumpció Creixell, mare d'en Pere Turull. Tavern 21, 2n

En Pere Turull havia demanat l'admissió a l'Obra el 4 d'abril de 1947, als divuit anys. Va conèixer sant Josepmaria a Madrid, en ocasió de l'ordenació de la tercera fornada de sacerdots l'abril de 1948, i el va tornar a veure a Barcelona, en ocasió del viatge del 4 al 14 de maig de 1948. Ell mateix ho explica:

*Un d'aquells dies el Pare em va proposar: **Vols venir amb mi a Roma? Series un bon italià. Però, mira que estem vivint en una porteria! 'Il Pensionato'.***

*Com que jo li vaig dir de seguida que sí, el Pare em va posar llavors condicions: **Que la teva mare hi estigui d'acord, que aconseguieixis treure el passaport en edat premilitar** (gens fàcil en aquell moment del règim, acabada feia poc la guerra mundial) **i que trobis mitjans per mantenir-te.***

Vaig parlar amb la meva mare, vídua, que va entendre la meva vocació i em deixava anar a Itàlia per estudiar arquitectura, disposada al sacrifici de finançar-me la carrera (jo tenia 19 anys i érem 4 germans).

*L'endemà, quan li vaig dir: Pare, està tot arreglat, em diu: **Escolta Perico, i la teva mare hi està d'acord?**, vaig respondre: Sí, Pare. **Llavors, digues-***

li a la teva mare que vull conèixer-la, contestà.

Efectivament, el nostre Pare va venir a visitar la meva mare, l'Assumpció Creixell, a casa, carrer Tavern 21, segon pis, acompanyat per un dels 'grans', en Ramon Guardans, que llavors tenia vint-i-set anys, el 9 de maig de 1948.

*Arribats a casa, quan vaig presentar la meva mare al Pare, va passar un miracle. El Pare va dir: **Senyora Turull, tenia moltes ganes de conèixer-la.** I la meva mare: I jo, volia donar-li les gràcies per la vocació del meu fill. Això succeïa a Barcelona...!*

Després d'aquestes paraules jo em vaig retirar, perquè el Pare ja estava acompanyat. Els tres es van entretenir llarga estona (tres quarts d'hora?).

El curs següent (1948-1949) me'n vaig anar a Roma[17].

Joan Masià i Carme Mas-Bagà, pares d'en Joan Masià. Plató 3, 1r 2a

La Carme Mas-Bagà, mare d'en Joan, escriu:

Els records que jo conservo de Monsenyor Josepmaria Escrivà de Balaguer i Albás són prova de l'afecte que va mostrar envers nosaltres i cap a tot el món.

La primera vegada que el vaig veure va ser l'any 1944, o potser el 1945, no ho recordo exactament. El meu fill, en Joan Masià Mas-Bagà, numerari, era ja de l'Obra. En aquella època no se sabia ben bé el que era l'Obra, ja que a Barcelona estava començant, i a més no se'n parlava bé en alguns ambients.

Un dia, en arribar jo a casa, em vaig trobar el Pare esperant-nos al meu marit i a mi. Com vaig agrair aquella visita, que ens va omplir de serenitat!;

vaig comprendre així que allò era una cosa bona i em vaig tranquil·litzar molt pel meu fill Joan. El Pare va venir amb gran afecte per donar-nos pau; ell, a més, no es trobava bé, havia estat malalt, encara tenia la boca torta; però, no va dubtar a venir i donar tranquil·litat a la nostra família[18].

Aquesta visita va ser el 9 de maig de 1948. Sant Josepmaria havia patit una paràlisi facial, i per això tenia la boca torta.

La casa ja no existeix. Ara hi ha un nou edifici de pisos.

Pepita Barenys, mare d'en Joan Baptista Torelló. Bruc 69, 1r 1a

En Joan Baptista Torelló va demanar l'admissió a l'Opus Dei el 19 de març de 1941. La seva mare era vídua, dos germans eren religiosos i ell mantenia la seva mare i dues germanes donant classes al col·legi

de l'orde al qual pertanyien els seus germans. Quan van esclatar les contradiccions, va ser expulsat de la seva feina de professor.

Una de les germanes, l'Anna Maria^[19], que anys després ingressaria en un convent de carmelites, referint-se a sant Josepmaria, relata en una carta al Joan Baptista *el record que d'ell en conservo. Les dues vegades que l'he vist em va impressionar la seva actitud senzilla, amable, afectuosa i plena d'esperit sobrenatural. El motiu de les entrevistes va ser sempre un detall de delicadesa amb nosaltres.*

Per consolar i animar la mamà en la teva absència per haver-te incorporat a l'Obra va venir personalment a casa mostrant-li una gran estima i afecte pel sacrifici que de tu i dels altres dos fills havia fet per la causa de Déu i confortant-la amb l'esperança d'un

premi etern. També per a mi va tenir unes paraules molt afectuoses[20].

Aquesta visita de sant Josepmaria a casa seva va ser el 9 de maig de 1948.

L'altra vegada que l'Anna Maria el va veure la refereix així: *abans d'entrar al Carmel, l'any 1950, vaig anar a Roma [el mes de maig] i amb en Joan visitàrem sant Josepmaria, que em va dir una cosa que no he oblidat mai.*

Mira, em va dir, hauria estat molt content si t'haguessis fet de l'Obra però, fixa't-hi bé, ho estic igual que et facis carmelita. Oi que és un bon record? Es veu que estimava molt Santa Teresa i el Carmel[21].

**Mercè Amat Monset, Sra. Roig.
Aribau 171, 3r 1a**

El 1945 va demanar l'admissió a l'Obra en Barto Roig. A la seva mare, vídua, li va costar aquesta decisió. Va anar a parlar amb un sacerdot de l'oratori de Sant Felip Neri, que li va

dir que l'Obra era de Déu. A partir d'aquest moment va començar a col·laborar amb el Palau, coordinant l'administració domèstica de la casa, i després també a l'Estudi, un nou centre de l'Opus Dei que es va obrir l'any 1947.

La Mercè Roig[22], germana d'en Barto, que s'incorporaria a l'Obra temps després, recorda: *Els havia buscat cuinera i els rentava la roba d'amagat de la meva àvia. Als nois els deien 'tot el que necessiteu demaneu-ho a la Sra. Roig'*[23].

Des que es va desmuntar el pis dels germans Botella la primera setmana de juny de 1945, fins que les dones de l'Obra van tenir el seu primer centre a la zona de l'Administració de Monterols el 1949, els mitjans de formació amb dones es van desenvolupar a la casa de la Mercè Amat[24]. A partir de 1946 les atenia don Francisco Botella. Solien

confessar-se a la parròquia del Pilar,
i més endavant a la parròquia de la
Mare de Déu dels Àngels.

El 9 de maig de 1948 sant Josepmaria
va visitar la Mercè Amat a casa seva.
Així ho recorda:

*El Pare va venir a Barcelona, va estar
amb els nois i ells li van parlar de mi.
De seguida va venir a casa a veure'm.
L'acompanyaven en Benet Badrinas,
en Laureà López Rodó, en Rafael
Termes i el meu fill, tots ells de l'Obra.*

*No sé explicar amb paraules quant em
va impressionar veure l'afecte del
Pare, la seva manera de ser tan
sobrenatural i tan humana, la seva
cordialitat. Em va dir que venia a
agrair-me el que estava fent pels seus
fills.*

*L'agraïment del Pare em va deixar ben
tocada: que poc era el que podia fer jo
per ajudar a tirar l'Obra de Déu
endavant! Amb el seu cor magnànim,*

amb la seva presència, va renovar en mi ànsies grans de correspondre, de ser molt santa i vaig comprendre per què l'estimaven tant els nois.

Aquell coneixement primer va marcar profunda petjada a la meva vida: la seva presència irradiava presència de Déu. D'aquell curt espai de temps que vaig estar amb ell em va quedar el convenciment -que després he anat reafirmant cada vegada- que era un sant[25].

La Mercè Amat va ser la primera supernumerària de l'Opus Dei a Catalunya.

Aquesta visita la recorda en Barto d'aquesta manera:

La meva mare va entendre molt aviat l'esperit de l'Obra i ens ajudava com podia a l'Estudi. En una ocasió el Pare va estar a casa de la meva mare. Va estar molt afectuós amb ella. Em va dir que no li estranyava que l'estimés

tant, perquè era com l'Obra, una 'Mare Guapa'. Ho va dir al seu davant, de manera que ella va entendre de seguida el significat i amb una exclamació de modèstia li va agrair al Pare la floreta.

En sortir, el Pare em va dir baixant l'escala (no és textual): Això és de Déu. Aquesta comprensió de la teva mare no és corrent. Ella entén la teva vocació i la valora. Això és de Déu; has d'estar-li molt agraït i estimar-la molt.

Des de llavors, sempre que he vist el Pare, m'ha preguntat per ella. M'ha dit que li digués que resés per ell i que ell l'encomanava sempre[26].

**Laureà López i Maria Teresa Rodó,
pares d'en Laureà López Rodó.
Diagonal 598**

En Laureà López Rodó, que havia demanat l'admissió a l'Opus Dei el gener de 1941, testifica:

A conseqüència de les falsedats sobre l'Opus Dei a partir de 1941, any en què jo vaig demanar l'admissió a l'Obra, els meus pares es van oposar a la meva vocació. En un primer moment no fou així, ja que quan vaig comunicar al meu pare la meva decisió d'entrar a formar part de l'Opus Dei, em va abraçar i em va dir: 'Et felicito, no esperava menys de tu'.

Però després, a conseqüència de la persecució que va impressionar molt la meva mare i va posar-se malalta (li venien atacs de nervis i arribava a perdre el sentit), el meu pare va anar amb mi al Palau 'perquè em donessin de baixa'. El va rebre en Rafael Termes, que va estar sempre molt serè i molt jovial i tranquil·litzà el meu pare. Però la meva mare continuava preocupada.

L'oposició a la meva vocació es va anar endurint, arribant la major tensió l'estiu del 41. Després, en vista

que em mantenia ferm en el meu propòsit va anar cedint, encara que sense resignar-se del tot. L'acabament de la meva carrera el juny de 1942 i el meu desig d'anar a Madrid a doctorar-me i preparar oposicions a càtedra els va alegrar.

Els meus pares van fer diversos viatges a Madrid. La tensió familiar havia cedit però seguien els meus pares sense acabar de 'pair' la meva vocació.

*En ocasió d'un d'aquests viatges van anar a veure'm a la Residència de la Moncloa, coincidint allà amb el Pare. (Jo penso que va ser el Pare qui es va fer el trobadís amb ells). Els va rebre amb mi. La conversa va ser molt breu i molt emotiva i es va ficar completament els meus pares a la butxaca. En acabar, la meva mare li va besar la mà emocionada i quan el meu pare anava a fer el mateix, el Pare li va dir: **No, vostè no, a vostè***

una abraçada. Va ser la primera vegada que vaig veure plorar el meu pare, que em va comentar: 'El Pare ens eleva i allà tot es veu clar'[27].

Anys després, sant Josepmaria els va visitar a casa seva el 10 de maig de 1948.

Marcel·lina Arnó, mare d'en Lluís Valls-Taberner. Diagonal 444

En Ferran Valls i Taberner, catedràtic, jurista, historiador i polític, mort el 1942, estava casat amb na Marcel·lina Arnó Maristany. Eren els pares d'en Lluís Valls-Taberner Arnó, un dels primers membres de l'Obra a Barcelona.

Explica en Lluís que *en diverses ocasions vaig acompanyar el Pare per la ciutat en el 'Fiat Balilla' de la meva mare, que jo conduïa. El Pare es divertia explicant als altres com veia amb sorpresa que jo abandonava el volant per saludar amb les dues mans*

*a les persones conegudes i als
guàrdies de la circulació[28].*

El 10 de maig de 1948 sant
Josepmaria va dinar a casa seva.
Recorda en Lluís que *el Pare hi va
anar a dinar vestit de Prelat[29].*

**Ot Moles i Maria Villaseñor, pares
de l'Ot Moles. Rubinstein 2,
entresòl esquerra**

L'11 de maig de 1948 sant Josepmaria
va estar amb els pares de l'Ot
Moles[30], que per aquelles dates
vivía a Madrid.

En el transcurs de la conversa, sant
Josepmaria va assegurar al Sr. Moles
que l'Ot assistiria a la primera
comunió d'una neboda, que tindria
lloc pocs dies després.

Efectivament, l'Ot va arribar de
Madrid en avió el 15 de maig, i va
assistir a la primera comunió de la

seva neboda l'endemà, el 16 de maig de 1948[31].

Mn. Ramon Roquer i Vilarrasa.
Consell de Cent 377

Sacerdot, doctor en Teologia per la Gregoriana. Llicenciat en filosofia per la Universitat de Barcelona. Professor de l'Institut Maragall i de la Universitat de Barcelona. Col·laborador assidu de *La Vanguardia*. Capellà de la capella de Sant Jordi al Palau de la Generalitat.

Va ser un dels sacerdots que atenien els primers membres de l'Obra de Barcelona en el sagrament de la penitència. Sant Josepmaria i ell ja s'havien trobat el 15 de maig de 1945.

En aquest viatge, el 10 de maig de 1948, sant Josepmaria va estar amb ell i la seva mare[32].

Uns dies abans, el 7 de maig de 1948, Mn. Roquer va sopar a la Clínica amb

sant Josepmaria i amb Mn. Albert Bonet i Marrugat[33], fundador el 1931 de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i en aquell moment secretari de la direcció central de la Junta Nacional d'Acció Catòlica Espanyola[34].

Mn. Joaquim Masdexexart i Castellà. Provença 187

Sacerdot, va ser professor del seminari i de religió a l'Institut Maragall. Era molt sol·licitat com a predicador.

El setembre de 1946 el bisbe Modrego va crear un conjunt de noves parròquies a la ciutat, una d'elles la de Sant Miquel dels Sants, al capdavant de la qual va posar Mn. Masdexexart, i en va ser rector fins al dia de la seva mort el 15 d'octubre de 1965. Està sepultat a la cripta de l'església.

Va sobresortir en el ministeri de la predicació i va dirigir diverses associacions i obres d'apostolat. Una d'elles era una casa d'exercicis i convivències anomenada 'Pax', situada a Montcada i Reixac. Don José María Hernández Garnica va predicar-hi un curs de recés a universitaris que freqüentaven el Palau el febrer 1946. Aquesta casa es va tornar a utilitzar en altres ocasions per a cursos de recés.

L'11 de maig de 1948 sant Josepmaria es va entrevistar amb ell[35].

L'entrevista va tenir lloc amb tota probabilitat a l'Institut Maragall, Provença 187, ja que era dimarts, dia lectiu. L'edifici de llavors ja no existeix, l'actual és de 1964. D'altra banda, el temple parroquial s'estava construint al carrer Escorial 155 i no es va acabar fins al 1954; mentrestant mossèn Masdexexart vivia molt austerament en una habitació situada al costat de la

Capella de les Ànimes, a la parcel·la del nou temple, que tampoc no existeix actualment.

Entrevista amb el provincial dels Jesuïtes. Roger de Llúria 13

El 24 de febrer de 1947 la Santa Seu va concedir el *Decretum laudis* a l'Opus Dei, és a dir l'aprovació jurídica de l'Opus Dei com a institució de dret pontifici, que permetia a l'Obra un efectiu desenvolupament en gran nombre de països.

Sant Josepmaria va fer un viatge a Espanya per visitar un per un tots els provincials de la Companyia de Jesús i explicar-los aquest document.

El 12 de maig de 1948, després de dinar a casa dels Güell a Barcelona, en Benet Badrinas va portar en cotxe sant Josepmaria directament al carrer de Roger de Llúria 13, ja que havia quedat citat per entrevistar-se

amb el provincial dels jesuïtes de Barcelona, pare Cándido Mazón Aula[36], que fou provincial des de 1942 fins al juliol de 1948[37].

La secularitat entra pels ulls

Vivia a Barcelona en Fernando Linares Mendoza[38], que treballava al despatx comercial de Vins Arnó, i per això l'havia conegut en Lluís Valls-Taberner Arnó.

Simultàniament era ballarí i membre del cos del Ballet del Gran Teatre del Liceu de Barcelona, i com a tal participava en òperes i peces de dansa. Quan va demanar l'admissió a l'Obra ja tenia una activitat professional consolidada.

En el viatge de maig de 1948, en Fernando va estar amb sant Josepmaria, molt feliç; i a aquest li va agradar molt veure'l i l'animava a santificar aquesta activitat professional seva de cantar a l'òpera,

amb tantes peculiaritats, a posar en les seves actuacions motius sobrenaturals i apostòlics. Alhora, li feia bromes afectuoses, l'anomenava 'el meu tenor' o coses per l'estil, i explicava que els membres de l'Obra podien exercir qualsevol activitat professional honesta.

Un temps abans sant Josepmaria havia rebut una foto d'en Fernando en què anava vestit de mandarí i representava al Liceu un personatge d'*El Rossinyol* d'Stravinsky[39].

No va desaprofitar sant Josepmaria l'oportunitat de la foto, i va saber treure'n bon partit per fer-se comprendre, explicant en molts llocs en què consistia la secularitat dels membres de l'Opus Dei, concepte tan fàcil de copsar per a alguns i tan inassequible per a altres. Explica:

Era la meva principal ocupació en aquells dies fer entendre l'Obra a les persones que governen

l'Església Universal; va arribar un moment, en què vaig decidir utilitzar un exemple que em va semblar molt gràfic. Parlant amb el cardenal Lavitrano, li vaig mostrar la fotografia d'un germà vostre, cantant d'òpera, mentre estava actuant en un teatre. I vaig comentar: s'entén bé ara que som gent corrent, que allò nostre és santificar totes les professions, totes les maneres de treballar pròpies dels homes que no s'aparten del món? [40].

[1] Carta de sant Josepmaria als de Barcelona. 01.01.1948. AGP, sèrie A. 3.4, carta 480101-2.

[2] AGP, biblioteca, P01, 1969, p. 402.

[3] Records d'en Francisco Ponz. AGP, sèrie A.5, leg. 238, carp. 3, exp. 5.

[4] Pere Turull i Creixell (1928-2016). Estudià Arquitectura a Itàlia, on treballà professionalment. El 1956 es traslladà a Suïssa, en l'inici dels apostolats de l'Opus Dei. Ordenat sacerdot el 1968, tornà a Roma el 1992, on desenvolupà la seva labor ministerial.

[5] Arnau Torrents i Serra (1928-1993). Enginyer. El 1956 es traslladà a Irlanda per col·laborar en el desenvolupament de la labor de l'Opus Dei a l'illa. El 1986 se li declarà una leucèmia.

[6] Records d'en Benet Badrinas, 08.01.1986. CEDEJ, T-12430.

[7] Records d'en Francisco Ponz. AGP, sèrie A.5, leg. 238, carp. 3, exp. 5.

[8] Ramon Guerin Martí (1923-2016). Enginyer industrial.

[9] Diari de la Clínica. 06.05.1948. AGP, sèrie M.2.2, 113-18.

[10] Records d'en Ramon Guerin.
16.09.2008. Recollits per en Jordi
Pérez Molina (1959-). Enginyer. DC,
A-07.

[11] Entrevista amb Mn. Benet
Badrinas. 30.05.2012.

[12] Records d'en Barto Roig. AGP,
sèrie A.5, leg. 242, carp. 2, exp. 1.

[13] AGP, biblioteca, P06, I, pp.
239-240.

[14] AGP, biblioteca, P06, I, p. 238.

[15] AGP, biblioteca, P06, I, pp.
241-242.

[16] Sant Josepmaria. *Instrucció*, 8-
XII-1941, n. 33. AGP, sèrie A.3, leg. 90.

[17] Records d'en Pere Turull. AGP,
sèrie A.5, leg. 249, carp. 3, exp. 5.

[18] Records de la Carme Mas-Bagà.
AGP, sèrie A.5, leg. 1253, carp. 1, exp.
9.

[19] Anna Maria Torelló i Barenys (1926-2022). El novembre de 1950 va entrar al Carmel de la Immaculada de Barcelona.

[20] Records de l'Anna Maria Torelló. AGP, sèrie A.5, leg. 349, carp. 1, exp. 4.

[21] Carta de l'Anna Maria Torelló al Ricard Estarriol i Seseras (1937-2021). 12.01.2012. AGP, sèrie A. 5, leg. 349, carp. 1, exp. 4.

[22] Mercè Roig Amat (1932-). Va fer estudis de comerç, i ha estat professora d'escoles d'art i de llar. Des del 1964 viu a França.

[23] Records de la Mercè Roig. AGP, sèrie A.5, leg. 1420, carp. 1, exp. 27.

[24] Mercè Amat Monset; Sra. Roig (1897-1980).

[25] Records de la Mercè Amat Monset; Sra. Roig. AGP, sèrie A.5, leg. 1435, carp. 1, exp. 25.

[26] Records d'en Barto Roig. 29.09.1986. DC, A-11.

[27] Records d'en Laureà López Rodó. AGP, sèrie A.5, leg. 353, carp. 3, exp. 3.

[28] Records d'en Lluís Valls-Taberner. AGP, sèrie A.5, leg. 353, carp. 3, exp. 3.

[29] Ibid.

[30] Ot Moles i Villaseñor (1918-1999). Demanà l'admissió a l'Obra el 1946. Doctor en Medicina, en l'especialitat de psiquiatria. Ordenat sacerdot el 1951, marxà a Veneçuela l'any següent per començar el treball apostòlic de l'Obra. Tornà a Barcelona el 1959; més endavant fou capellà de l'IESE.

[31] Diari de la Clínica. 15.05.1948.
AGP, sèrie M.2.2, 113-18.

[32] Gallofa, 10.05.1948. AGP, sèrie A.
2, leg 180.

[33] Albert Bonet i Marrugat
(1894-1974).

[34] Diari de la Clínica. 07.05.1948.
AGP, sèrie M.2.2, 113-18.

[35] Gallofa, 11.05.1948. AGP, sèrie A.
2, leg 180.

[36] Cándido Mazón Aula
(1900-1976).

[37] Entrevista amb Mn. Benet
Badrinas. 30.05.2012.

[38] Fernando Linares Mendoza
(1911-1985). Estudià Magisteri i
també cant al Conservatori de
Música de Barcelona. El 1952 es
traslladà a Mèxic per col·laborar en
l'apostolat de l'Opus Dei en aquell

país. Treballà en el camp de l'ensenyament.

[39] L'òpera *El Rossinyol* d'Stravinsky es va estrenar a Espanya, al Liceu, el 20 de gener de 1948.

[40] Sant Josepmaria. *Carta 15-X-1948*, n. 2. AGP, sèrie A.3, leg. 92, carp. 7, exp. 2

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/sant-
josepmaria-a-barcelona-afermant-una-
familia/](https://dev.opusdei.org/ca/article/sant-josepmaria-a-barcelona-afermant-una-familia/) (06/08/2025)